

vel tribus modis respondere possumus. Primus est, Paulum scribere ad totum populum Hebræorum, in quo, ut supra dicebamus, licet multi essent peccatores, et lapsi post baptismum, tamen multi etiam esse poterant justi, quorum opera etiam tunc meritoria erant de condigno; ut ergo utrorumque merita commemoraret, et utrosque alliciat, utrorumque operum, præteritorum et præsentium, mentionem facit, ut per hoc etiam indicet, sicut ad justitiam Dei pertinet præmiare præsentia opera justorum, ita etiam præterita, si impedimentum peccati sublatum sit. Altera responsio est, admittendo Paulum loqui etiam de præsentibus operibus charitatis extra gratiam factis, non quia illis deberetur præmium de condigno, ita ut esset injustus Deus illa non præmiando, sed solum ut illorum commemoratione facta magis eos excitet ad resurgendum a peccato, dicens talium operum etiam Deum non omnino oblivisci, quin ratione eorum sæpe conferat majora subsidia ad resurgendum a peccato. Neque obstat quod hoc titulo non esset Deus injustus, etiamsi id non faceret, quia satis est quod ratione alterius partis, quæ a Paulo erat principaliter intenta, illa causalis verificetur. Denique addere possumus Paulum quidem animare illis verbis lapsos post baptismum, non tamen oportere ut omnes illi in statu peccati permanerent; fortasse enim multi jam resurrexerant, et justitiæ opera exercebant, propter quos dicere poterat: *Ministrastis, et ministrastis*, ut non solum de præsentibus, sed etiam de præteritis remunerationem sperarent.

27. *Solvuntur fundamenta secundæ sententiæ.* — Ad fundamenta secundæ sententiæ respondendum superest. Quorum primum expeditum est ex dictis, nam ostensum est Paulum ad Hebræos scribere, qui a baptismali gratia exciderant. Nec Theophylactus et Anselmus ibi citati contradicunt, nam ex eisdem in eodem loco nostram sententiam ostendimus. Duo ergo tacite distinguit: unum est, hominem a gratia cadere; aliud est, ita cadere, ut jam solum germinet spinas et tribulos, ideoque damnationi proximus sit, id est, in magno ejus periculo versetur. Aiunt ergo dicti patres Paulum scribere ad Hebræos jam quidem lapsos, non tamen in illo posteriori et misero statu constitutos, eosque monere ut resipiscant, ne illud periculum tandem incurrant. Alia duo fundamenta illius sententiæ postulant duas sectiones sequentes, ex quarum resolutione expedita manebunt.

SECTIO II.

QUAM CERTUM SIT MERITA MORTIFICATA PER PŒNITENTIAM REVIVISCERE.

1. *Probatur auctoritate Scholasticorum meritorum reviviscencia.* — Ratio dubitandi est, quia, juxta veram Pauli intelligentiam, esset injustus Deus non remunerans opera mortificata per peccatum, illo per pœnitentiam sublato; ergo dubitari non potest quin veritas catholica sit, merita per peccatum mortificata per pœnitentiam reviviscere. Quod quidem merito dictum esset, si explicatio a nobis tradita certa esset et infallibilis. Quia vero non ita est, sed sub opinionem cadit, ideo etiam veritas illa in opinione posita est. Quam propterea et auctoritate, et rationibus latius confirmare necesse est.

2. Conveniunt ergo in ea veritate asserenda, saltem sub illis generalibus verbis, Theologi Scholastici, cum Magistro, in 4, dist. 14; D. Thoma ibi, q. 2, art. 3, quæstiunc. 3, et 3 part., q. 89, art. 5; ubi etiam Cajetanus; Hugo de S. Victore, lib. de Sacram., part. 14, cap. 9; Alens., 4 part., q. 12, memb. 4, art. 6, alias quæst. 57, art. 6; Henricus, quodl. 5, q. 24; Bonavent., dict. dist. 14, secunda part., art. 2, q. 3; Albertus, art. 21; Gabriel, quæst. 3, art. 3, dub. 3; Richard., art. 8, q. 2; Palud., q. 1, art. 2; Scotus, dist. 22, quæst. 1, art. 2; Major, quæst. 1; Almain., quæst. 1, art. 2, et tractat. 2 Moral., cap. 14, ubi refert Guillelmum Parisiensem. Idem Ocham, in 4, quæst. 9, et Adrian., in 4, materia de satisfactione, quæst. 2, ad 1 confirmationem primi argumenti; Durandus, in 3, dist. 31, quæst. 2 et ad 3; Capreolus, citans Aureolum, dist. 14, quæst. 2, art. 2; Soto, dist. 16, quæst. 2, art. 2, ad 5; Ledesma, 1, part. 4, quæst. 30, art. 2, ad 5; Petrus Soto, lect. 6 de Pœnitentia; Medina, capite de pœnitentia, tract. 1, quæst. 8. Tenuit etiam Gratianus, de Pœnitent., dist. 4, § *Dicens*, post cap. *Intermittentes*, ubi ait: *Hi peccando præterita bona irrita fecerunt: hæc sicut peccando fiunt irrita, ita per pœnitentiam reviviscunt, et ad meritum æternæ beatitudinis singula prodesse incipiunt.* Quæ verba immerito Scotus attribuit D. Gregorio, cum Gratianus illum non referat; sed ex propria sententia illa profert; quem glossa ibi et interpretes sequuntur. Item glossa et Doctores, in cap. *Querat hic aliquis*, § *Illud autem*, de Pœni-

tent., dist. 3, et utroque loco Navarrus; idem docet et Turrecremata, in d. c. *Intermittentes*, art. 2; et Covarruvias, in cap. *Alma mater*, 1 part., art. 4, § 10.

3. Eandem sententiam indicat Glossa interlinearis in cap. 6 Levitici, in principio: *Æque* (inquit) *placet Deo virtus justorum, et digna pœnitentia peccatorum, quæ restituit in gradum pristinum David et Petrum.* Quæ verba non sunt adeo clara quin possit quispiam ea interpretari de gradu pristino quoad amicitiam Dei et veram justitiam. Sed nihilominus multum favent, quia in rigore, cum dicitur David et Petrus restitui in gradum pristinum, non solum amicitia, sed perfectio status amicitiae significatur. Sicut quando aqua dicitur restitui ad pristinum gradum frigoris, eadem intensio et perfectio gradus significatur. Et hæc etiam ratione verum est tantum placere Deo dignam pœnitentiam peccatoris, sicut virtutem justis; quia non solum pœnitentia ipsa per se placet, sed etiam facit ut prior virtus placere incipiat, et suum fructum habere. Non nihil etiam faciunt verba ejusdem glossæ interlinearis in ea verba Joëlis 2: *Reddam vobis annos quos comedit locusta. Non patiar* (inquit) *perire ubertatem, quam perturbationibus animi perdidistis.* Quæ verba sumpta sunt ex Hieronymo, in eundem locum dicente: *Et annos quos perturbationibus ante regnantibus perdidistis in vobis, quando opera vestra, locusta, bruchus, rubigo erucæque consumpserant, Deus perire passus non est.* Quem sensum esse secundum intelligentiam spiritualem idem Hieronymus fatetur.

Probatur ex Patribus.

4. Ex sanctis Patribus non habemus clara testimonia, quia materiam hanc in particulari non disputarunt; habemus tamen sententias non dissimiles. Nam Chrysostomus, in ep. 5 ad Theodor. lapsum, et refertur in cap. *Talis*, de Pœnit., dist. 3, dicit Deum facere omnia quatenus pœnitentem restituat ad priorem statum. Quæ verba parum differunt a verbis citatis Glossæ, et ab illis quæ supra ponderavimus in Concilio Tridentino, quod per pœnitentiam amissa gratia recuperatur; et ab aliis quæ Hieronymus habet, Malach. 3, non longe a principio, dicens: *Hi qui Dominum confitentur, quomodo in principio placuerunt Deo, sic post peccatum, et pœnitentiam placere incipiunt, cum omni fuerint peccatorum sorde*

purgati; et in c. 16 Ezech., circa illa verba: *Et concertam, restituens eas*, dicens, ei, qui post peccatum in Deum convertitur, promitti restitutionem in antiquum statum. Sed hæc et similia facile possunt in alio sensu declarari. Illa tamen verba quæ habet Hieronymus, Agæi 1, circa id: *Seminasti multum, etc.*, probabilia sunt, scilicet: *Si quando videris inter multa opera peccatorum facere quempiam nonnulla quæ justa sunt, non est tam injustus Deus ut propter multa mala opera obliviscatur paucorum bonorum, sed faciet eum illa tantum melere quæ in bonam terram seminaverit, et in sua horrea congregare.* Quem locum refert Gratianus, in cap. *Si quando*, de Pœnit., d. 3, et ab aliquibus intelliguntur de operibus mortuis factis in statu peccati, propter quæ Deus aliquod præmium tribuit, saltem in hac vita. Sed non placet expositio: tum quia Hieronymus aperte loquitur de præmio futuræ vitæ, ut ex ultimis verbis constat; tum etiam quia his meritis non debetur præmium ex justitia, ut propter illa sola tanta exaggeratione dicitur fuisse Hieronymus: *Non est tam injustus Deus*; tum denique quia ex verbis Hieronymi id non colligitur, nam potest dici aliquis inter mala opera aliqua justa facere, non quia in statu peccati hæc faciat, sed quia sæpius peccat, interdum vero resurgit, et recte operatur.

5. *Sinistra interpretatio Augustini rejicitur.* — Augustinus etiam lib. de Vera et falsa pœn., c. 14: *Timent* (inquit) *ne omnia bona quæ fecit, dum in uno peccato perseveraverit, ex contaminatione, seu communicatione mali perdidit, ut qui servivit diabolo per crimen, Dei, quam obtulit, perdidit servitutem.* Protinus vero subdit: *Pium est tamen credere ut, recepta Dei gratia, quæ in eo destruit mala priora, etiam remuneret bona, ut cum destruxerit quod suum non invenit, amet et diligat bonum quod etiam in peccante plantavit.* Quæ verba aliqui interpretari volunt de bonis operibus mortuis, id est, in peccato mortali factis, quæ dicunt remunerare Deum, cum hominem justificat, ipsa justificatione, quam de congruo merebatur, juxta doctrinam Augustini aliis in locis. Sed est interpretatio aliena a mente Augustini, et procedit ex mala punctuatione, seu connexionione illorum verborum: *Timent ne omnia bona quæ fecit dum in uno peccato perseveraverit, etc.* Nam in his verbis videtur esse sermo de bonis operibus factis in statu peccati. Sed non ita legenda sunt, sed interponendum est comma in verbo *fecit*, ut

supra retulimus, et habent Plantini exemplaria, et alia correctiora. Et ita sensus est: Timeat ne perdat bona quæ fecit, scilicet meritoria, et digna præmio coram Deo, si postea in peccatum incidat, et in eo perseveret. Et ideo fortasse non dixit: *Dum in peccato perseveravit, sed perseveraverit*, quia non agit de bonis, quæ quis operatus est dum esset in statu peccati, sed quæ per superveniens peccatum mortificata sunt, et versantur in periculo, ut omnino amittantur, si homo in peccato perseveret. Et hoc est quod subdit: *Ut qui servivit diabolo per crimen, Dei, quam obtulit, amiserit servitutum.* Ubi clare indicat prius factum esse bonum opus in servitutum Dei, postea vero commissum esse crimen in servitutum diaboli. Denique, quod non loquatur de remuneratione priorum honorum operum per ipsam justificationem, sed de propria remuneratione per distinctum præmium, videtur manifestum; tum quia alias non dixisset: *Pium est credere*, nam, si solum erat sermo de gratia justificationis, non multum referebat ad pietatem vel consolationem peccatorum, quod talis gratia detur in aliquale præmium priorum operum; nam si propter illa opera non datur major gratia, parum interest nostra, quod detur intuitu illorum operum, necne, dummodo nobis detur; tum etiam quia verba illa: *Ut recepta Dei gratia, quæ in eo destruit mala priora, etiam remuneret bona*, satis aperte indicant sermonem esse de remuneratione distincta ab ipsa destructione peccati, quæ fit per primæ gratiæ infusionem, et talem remunerationem subsequi ad peccati remissionem; quod magis declarant verba sequentia: *Ut, cum destruxerit quod suum non invenit, amet et diligat bonum, quod etiam in peccante plantavit.* Accedit tandem quod apud Augustinum justificatio nunquam vocatur præmium honorum operum, quæ in peccato mortali fiunt, sed ad summum illius dispositionis ultimæ, qua quispiam se ad gratiam præparat, et illius non proprie et simpliciter, sed tantum secundum quid; hic autem loquitur absolute de remuneratione honorum operum, quibus verbis remuneratio vitæ æternæ significari solet. Atque ita intellexit hæc verba Augustini Gratianus in cap. *Pium est*, de Pœnitentia, distinct. 3, et in dicto § *Dicens*, de Pœnit., distinct. 4.

6. Præterea nonnihil juvant verba ejusdem Augustini quæ male solent Ambrosio tribui, libro tertio Hypognoticon, capite nono, circa finem: *Pœnitentia res est optima*

et perfecta, quæ defectus revocat ad perfectum. Citari præterea solet Augustinus contra Macedonium, ut videre est in Soto; duas tamen invenio Epistolas Augustini ad Macedonium, 52 et 54, in quibus perpauca attingit de pœnitentia, nihilque quod ad præsentem causam conferat; nam in priori solum insinuat virtutes extra gratiam acquisitas seu possessas, adveniente gratia vivificari, et incipere esse veras virtutes; in posteriori vero solum dicit Deum ita esse misericordem, ut non omittat peccatoribus benefacere propter peccata, etiam gravissima; ubi sermo est non de remuneratione operum, sed de communi beneficentia, quam Deus confert peccatoribus, etiam in peccato perseverantibus, atque adeo non propter pœnitentiam quam fecerunt, sed ut illam faciant, juxta illud: *Ignoras quia benignitas Dei ad pœnitentiam te adducit*, ad Rom. 2; et illud: *Dissimulans peccata hominum propter pœnitentiam*, Sapient. 11. Inde vero fieri potest conjectura, si Deus tam benignus et liberalis est cum peccatoribus nondum pœnitentiam agentibus, verisimile est, cum his qui pœnitentiam agunt, longe esse liberaliorem, ita ut etiam priora eorum bona remuneret.

7. Præterea indicant hanc sententiam sancti Patres exponentes illa verba, ad Galatas, tertio: *Tanta passi estis sine causa, si tamen sine causa.* Ubi Hieronymus prædicta verba sic ait esse intelligenda, quod Galatæ, qui prius in Christum crediderunt, a Judæis et Gentilibus multa propter Christum passi fuerant, quæ frustra et sine fructu eis futura erant, si a Christi gratia recessissent, et hoc est passos esse sine causa; cur autem additum sit: *Si tamen sine causa*, declarat Hieronymus, dicens: *Simul et hic aspiciendum, quod quicumque ob Christi fidem laboraverit, et postea lapsus fuerit in peccatum, sicut priora sine causa passus dicitur fuisse dum peccat, sic rursum non perdat ea, si ad pristinam fidem et antiquum studium revertatur.* Quem sensum indicavit etiam Ambrosius dicens: *Galatæ multa passi sunt insaniore experti, cujus rei meritum perdiderant mittentes se sub lege; sed quia adjecit: Si tamen sine causa, ostendit sperare se, posse reformari illos.* Et Anselmus: *Sine causa, id est, sine utilitate vestra; non tamen affirmando hæc dico, ne in desperationem cadatis, sed quia utrumque est in voluntate vestra, dico conditionabiliter, sine causa enim passi estis, si in hoc errore perseveretis; non sine causa, si resipiscatis.* Et D. Thomas

ibi, eundem sensum sequens, concludit: *Eæ hoc autem habetur, quod opera mortificata reviviscunt.* Chrysostomus autem illum locum sic legit: *Tam multa passi estis frustra, si tamen frustra;* et eodem modo exponit hoc ultimum verbum dicens: *Significans, videlicet, si volueritis expurgari ac revocare vos ipsos, non frustra passi fueritis;* et continuat dicens: *Ubi sunt nunc qui tollunt pœnitentiam? ecce hi spiritum acceperant, signa fecerant, confessores fuerant, innumerabilia pericula, varias persecutiones Christi causa perpessi fuerant, et post tam multa recte facta a gratia exciderant, et tamen dicit: Si volueritis, potestis vos ipsos revocare.* Nec potest hoc exponi de sola revocatione ad statum gratiæ, quia per hoc non tolleretur quominus priores passiones fuissent frustra, id est, ipsi inutiles et sine fructu; intelligit ergo potuisse illos revocari per pœnitentiam ad eum statum in quo priora opera eis essent fructuosa et utilia. Atque ita intellexit tam Paulum, quam Chrysostomum, Theophylactus ibi. Expressius vero quam cæteri Theodoretus: *Non pro lege, sed pro Christo passi estis; qui autem Christum reliquistis, nihil ex passionibus deinde lucrificatis. Sed bonam spem eis ostendens subjungit: Si tamen sine causa; si enim vultis manere in gratia, pro vestris perpassionibus mercedem accipietis.* Quapropter argumentum hoc non tantum auctoritate horum Patrum, sed ipsius etiam Pauli hanc veritatem confirmat. Nam licet verba Pauli alios etiam sensu patiantur, tamen hic est satis proprius et accommodatus: et cum a tot Patribus asseratur, non sine temeritate rejiceretur.

Probatur etiam ex Concilio Tridentino.

8. Tertio præcipue probatur hæc veritas ex Concilio Tridentino, sess. 6, cap. 16, ubi ait, justificatis in Christo, in quos ipse suam virtutem influit, tanquam caput in membra, nihil deesse, *quominus plene illis quidem operibus, quæ in Deo sunt facta, divinæ legi pro hujus vitæ statu satisfacisse, et vitam æternam suo etiam tempore, si tamen in gratia decesserint, consequendam vere promeruisse censeantur.* Et canone 32, repetit, et sub anathemate definit, *justum per bona opera mereri augmentum gratiæ, vitam æternam, et ipsius vitæ æternæ, si tamen in gratia decesserint, consecutionem.* In quibus verbis primum adverto per hanc conditionalem explicare Concilium aliam

quam eodem cap. 16, et canon. 26, posuerat: *Si usque in finem perseveraverint*, seu (quod perinde est) *bene operantibus usque in finem;* non enim intelligit esse necessariam talem perseverantiam vel continuationem in bene operando, ut nunquam per peccatum interrumpatur; sed eam perseverantiam requirit, quæ ad salutem consequendam sufficiat. Cum enim Scriptura dicit: *Qui perseveraverit usque in finem, salvus erit*, non intelligit solum de his qui toto tempore vitæ sine lapsu perseverant, sed de omnibus qui finalem perseverantiam assequuntur. Sic ergo Concilium eam conditionem perseverandi intellexit; et ad hoc declarandum, et tollendam omnem dubitationem, dixit in citatis et posterioribus locis: *Si in gratia decesserint.* Quæ conditio expletur, etiamsi post multa bona merita vitæ æternæ aliquis mortaliter peccet, dummodo postea per pœnitentiam resurgat, et sic pœnitens moriatur.

9. Ex quo manifeste convinci videtur merita, per peccatum mortificata, per pœnitentiam reviviscere, quia meritum reviviscere nihil aliud est, quam in tali statu constitui, ut, si in illo moriatur homo, illius præmium consequatur; sed hoc fit per pœnitentiam, juxta doctrinam Concilii; ergo. Probatur minor, quia, positus omnibus conditionibus requisitis ut meritum consequatur præmium suum, non potest illo privari; sed per pœnitentiam constituitur præcedens meritum in tali statu, ut jam habeat omnes conditiones requisitas ad suum præmium; nam hæc conditiones tantum sunt, quod opus fuerit bonum, et ab homine justificato, et in Deo seu ex Dei gratia et auxilio factum, quæ omnia supponimus habuisse illa opera, quæ mortificata fuerunt. Ultima vero conditio est ut homo in gratia decedat; et hæc completur per pœnitentiam, vel actu, si pœnitentia finalis sit, vel aptitudine, seu ex vi talis status, si absolute de vera pœnitentia loquamur; ergo, posita hac conditione, talia opera jam sunt viva, et efficacia ad consequendum præmium. Patet consequentia, quia præter hæc (ut idem ait Concilium) nihil amplius deesse credendum est justorum operibus, ut præmium vitæ æternæ consequantur. Atque hoc Concilii testimonium efficacissimum esse censeo, et ex illo sumendam esse veram intelligentiam hujus veritatis. Prius vero quam illam declarem, de alio puncto dicendum est, ex quo propria ratio hujus veritatis pendet.

Quæ sit hujus opinionis certitudo. — Ex his autem omnibus concludimus, quamvis hæc veritas de fide non sit, jam vero adeo certam esse, ut sine temeritate, et impietate aliqua negari non possit. Ita sentiunt omnes fere moderni scriptores, et merito; tum quia communis est Scholasticorum consensus; tum quia Scriptura sacra, ut a Sanctis Patribus intelligitur, hoc indicat; tum etiam quia Concilium Tridentinum multum favet; tum denique quia est divinæ providentiæ et pietati, hominumque fragilitati consentaneum, neque est ulla difficilis ratio vel auctoritas quæ obstat, ut magis ex sequentibus patebit.

SECTIO III.

AN MERITA MORTIFICATA AD PRISTINUM STATUM REVOCENTUR, SUUMQUE EFFECTUM HABEANT EX JUSTITIA VEL MISERICORDIA.

1. *Opinio prima.* — Doctores frequenter dicere solent totum hoc opus Dei esse solius misericordiæ. Ita sentiunt Alexander Alens. et Bonaventura, locis citatis, et præterea Bonaventura, distinct. 22, artic. 1, quæst. 1, ad 1. Et ibi Paludanus, quæst. 1, num. 7; Gabriel, artic. 3, dub. 2; Scotus, art. 2. Qui omnes hanc differentiam constituunt, ob quam redeunt merita, et non peccata, quia illud est opus misericordiæ, quod non habet locum in peccatis remissis, iterum revocandis seu imputandis. Et potest hæc sententia suaderi argumentis supra factis, quod peccatori nullum præmium ex justitia deberi potest, et quod peccatum in rigore justitiæ meretur ut propter illud homo privetur omni bono.

2. *Impugnatur.* — Verumtamen hæc sententia, si non amplius explicetur, non satisfacit imprimis testimonio Pauli, quod explicandum suscepimus, et de retributione horum meritorum intelligendum esse ostendimus; nam in eo Paulus ait non esse Deum ita injustum, ut hoc præmium neget; ergo supponit esse debitum ex justitia, nam alias, licet Deus illud negaret, non esset injustus; ergo non est hoc negotium solius misericordiæ. Secundo non satisfacit testimonio Concilii Tridentini, nam, ubi intercedit vera ratio meriti cum omnibus conditionibus requisitis ad meritum de condigno, intercedit justitia; sed in hoc negotio intervenit meritum cum omnibus requisitis juxta doctrinam Concilii, ut declaratum est; ergo intercedit hic ratio justitiæ. Tertio, quia illa sententia ita simpliciter intellecta destruit veritatem de-

monstratam de reviviscencia meritorum; nam si, ablato peccato per pœnitentiam, Deus ex sola misericordia conferat præmium correspondens illis meritis, ergo non confert propter illa, sed liberaliter quia vult; nam si conferret propter merita, jam esset justitia; ergo revera non reviviscunt merita, sed ad summum dici posset Deum ex sua misericordia illa reputare ac præmiare, ac si essent viva. Quarto denique destruit illa sententia omne firmum fundamentum hujus veritatis, quia, si non est justitia, non est etiam debitum nec obligatio, sed mera voluntas; hæc autem voluntas nobis manifestata non est nisi quatenus est manifestata justitia; ergo qui hanc tollat, non potest cum fundamento affirmare Deum habuisse hujusmodi voluntatem.

3. *Secunda sententia.* — Est igitur alia sententia extreme contraria, quæ affirmat hic intervenire propriam justitiam fundatam in dignitate, tum operum præcedentium, tum ipsiusmet actus pœnitentiæ contritionis, quo peccator resurgit a peccato. Et de prioribus quidem actibus res est manifesta; nam in illis necessaria fuit condignitas proportionata, et requisita ad perfectum meritum quod a principio in eis fundatum fuisse supponimus. Altera vero pars de ipso actu pœnitentiæ declaratur; nam per illum peccator satisfacit Deo ad æqualitatem pro offensa contra Deum facta, quia tantum reddit quantum abstulit, cum perfecto modo convertatur in Deum, a quo per peccatum aversus fuit; ergo peccator sic jam pœnitens non juste privari potest fructu priorum meritorum; ergo ex vi justitiæ fundatæ in valore actus pœnitentiæ reviviscunt ipsa merita. Prima consequentia probatur, quia is, qui ad æqualitatem satisfacit, implet totam obligationem suam; nihil ergo amplius debet; ergo nullo justitiæ titulo potest suis bonis privari, qualia sunt sua merita. Sicut si subditus gravem injuriam regi intulisset, et postea pro illo condigne et ad æqualitatem satisfacisset, non posset ulterius propter illammet injuriam privari bonis suis; aut si Rex alio titulo esset illi debitor, verbi gratia, stipendiū pro rebus alias bene gestis, non posset juste illud denegare.

4. *Resellitur.* — Hæc vero sententia falsa est. Primo quidem, quia supponit falsum fundamentum, scilicet, quod peccator satisfaciat Deo ad æqualitatem pro injuria illata; quod in superioribus attigi, et latius ostendi in 1 tom. 3 partis, disput. 4, ex differentia inter offensam et satisfactionem, quod illa mensura-

tur ex dignitate personæ offensæ, hæc vero ex conditione personæ satisfaciens: quæ duæ personæ in hoc negotio non servant inter se proportionem. Secundo, non video quomodo vere possit justitia hæc fundari in dignitate ipsius actus contritionis: nam imprimis interrogo an hæc justitia fundetur in tali actu tanquam in causa propria et per se illius, vel solum tanquam in causa per accidens, qualis est removens prohibens. Primum dici non potest, quia contritio non continet in se meritum, neque est propria ratio obtinendi præmium, quod prioribus meritis respondet, ut per se notum est; in præsentem autem negotio propria ratio et causa per se est ipsum meritum. Secundum autem diceretur probabiliter, nisi adjungeretur hanc ipsam causalitatem per accidens seu remotionem impediendi fieri titulo et modo justitiæ; hoc enim impossibile est. Quia ibi non est aliud impedimentum nisi peccatum commissum; ergo hæc causalitas per accidens nihil aliud est quam expellere peccatum; sed dici non potest contritionem expellere peccatum de justitia, alias gratia etiam de justitia nobis infunderetur, posita contritione, contra Concilium Tridentinum, sess. 6, cap. 7 et 8. Unde confirmatur; nam causalitas necessaria, ut merita reviviscant, est illa per quam impletur ultima conditio a Concilio posita, scilicet: *Si in gratia decesserit*, quæ impleri non potest nisi gratia restituatur; sed actus pœnitentiæ ob dignitatem suam non potest ex justitia efficere ut gratia restituatur; non ergo potest ex justitia efficere ut merita redeant. Quod tandem in hunc modum declaratur; nam, vel loquimur de actu contritionis ut ordine naturæ antecedit infusionem gratiæ, vel ut informato per illam; priori consideratione, non habet ille actus condignitatem ad fundandam veram rationem justitiæ, cum non sit a persona grata; si vero posteriori modo consideretur, jam supponuntur priora merita vivificata; nam per ipsam gratiæ infusionem reviviscunt, quia per illam completur ultima conditio meriti, quæ a Concilio Tridentino postulatur.

5. *Etiam si verum esset fundamentum impugnatum, collectio nulla esset.* — Accedit præterea, quod etiam ex illo falso principio non recte colligit prædicta sententia; nam, licet peccator per pœnitentiam condigne satisfacere Deo pro culpa, non tamen inde fit ut etiam satisfaciat pro omni pœna, ita ut ex justitia remissionem totius pœnæ mereatur; ergo, etiam posita illa satisfactione, posset peccator

in pœnam offensionis commissæ juste privari omnibus meritis prius factis, et præmio illorum, seu jure ad illud. Consequentia patet, quia hæc est pœna proportionata; et nulla specialis ratio repugnantiae potest in ea assignari magis quam in aliis. Antecedens autem videtur certum ex principio fidei, quod, remissa culpa, adhuc manet reatus pœnæ temporalis, etiamsi culpa per veram contritionem tollatur. Nam si, exhibita illa satisfactione pro peccato per contritionem, non solum compensaretur ad æqualitatem offensa, sed etiam pœna debita pro offensa, nullum debitum temporale manere posset.

6. *Objectio solvitur.* — Dicit fortasse aliquis, compensari ac necessario tolli pœnam æternam, non tamen temporalem: hanc autem privationem meritorum præcedentium, si daretur, fore pœnam æternam. Respondetur in primis pœnam æternam non vere compensari ad æqualitatem per contritionem, sed consequenter tolli per infusionem gratiæ propter repugnantiam quam habet cum illa, quam repugnantiam ita intrinsecam non habet privatio seu carentia præcedentium meritorum, vel præmii illis correspondentis; nam ea non obstante potest homo justus frui Deo, quod solum repugnat cum pœna æterna. Unde dicitur ulterius quod, licet illa pœna, quæ sub hac ratione, id est, qua afflictio, perpetuo duratura est, necessario tollatur, remissa culpa, tamen pœna inferens aliquod nocumentum perpetuo duraturum sine ulla tristitia vel dolore, non necessario et intrinsece aufertur, quantum ad illud nocumentum, remissa culpa, quia non repugnat cum perpetua Dei amicitia et visione, ut per se constat; hujusmodi autem esset illa perpetua carentia fructus meritorum præcedentium. Igitur potuisset Deus sine repugnantia et sine injustitia statuere ut peccans mortaliter ipso facto irrecoverabiliter amitteret priora merita, quantumvis postea resurgeret, et pro injuria satisfaceret; nam, ut rationes factæ convincunt, totum hoc juste caderet sub demeritum peccati, si Deus toto rigore voluisset pœnam ejus statuere. Sicut leges humanæ decernunt ut hæreticus ipso facto sit privatus bonis suis, quam pœnam non effugiet, quantumvis Ecclesiæ postea satisfaciat. Et qui furatus est centum, licet postea illa restituat, non propterea pœnam legis evadet. Et in exemplo superius posito, de illo qui injuriam Regi intulit, et postea ad æqualitatem satisfacit, si ex vi delicti merebatur, juxta statutas leges, privari bonis